

osnovala svoj Savjetodavni odbor za normalizaciju. Za vrijeme rata odbor pod tim nazivom djelovao je pri Ministarstvu narodnog gospodarstva NDH. Doneseno je nekoliko stotina Hrvatskih normi (HN), pretežno industrijskih.

Međunarodna zajednica definira normu ovako (Mjeriteljski vjesnik 1987, str. 623): *Norma* je dokument, stvoren suglasnošću i odobren od priznatoga tijela, namijenjen sveopćoj i mnogokratnoj upotrebi, koji određuje pravila, odrednice ili značajke djelatnosti ili njihovih rezultata, a namijenjen je postizanju optimalne razine urednosti u danom području (ISO/IEC Guide 2(1986), točka 3/2). Riječ *norma* latinskoga je podrijetla. Uobičajena je u prijeratnom hrvatskom i srpskom rječniku. Isključivo se rabi u češkom, poljskom i slovačkom jeziku te u francuskom, nizozemskom, njemačkom, portugalskom, španjolskom i talijanskom. U engleskome govornom području upotrebljava se naziv *standard* (nažalost i u značenju: etalon). U obliku *standart* zadržao se u suvremenom ruskom jeziku, odakle je 1945. godine kao *standard* stigao u srpski i slovenski jezik, a zatim i u hrvatski. Pri tom je znatno potisnuo normu. Način potiskivanja može se razabrati iz sljedeće kronologije.

Odmah nakon rata osnovan je 1945. godine u Beogradu Privremeni odbor za standardizaciju, a poslije Biro za standardizaciju Saveta za mašingradnju Vlade FNRJ. Potkraj 1951. godine Savet je ukinut, a Biro pripojen netom osnovanoj Saveznoj komisiji za standardizaciju. Te godine doneseni su prvi zakonski akti o normalizacijskoj djelatnosti u Jugoslaviji. Godine 1960. počeo je djelovati zakon o jugoslavenskim normama na temelju kojega je osnovan Jugoslovenski zavod za standardizaciju u Beogradu, koji financira SIV. Do početka 1973. godine Zavod je objavio oko osam tisuća normi JUS-a. U naše vrijeme njihova je brojnost veća od jedanaest tisuća. Sve su

na srpskom jeziku; udio usporednih izdanja na hrvatskom jeziku sablažnjivo je malen, ispod 25%.**

Marijan Brezinšćak

KNJIGA OTKLONA NESPORAZUMA OKO RIJEČI, ZBOG RIJEČI I S RIJEČIMA

(Stjepko Težak,
Hrvatski naš svagda(š)nji,
Školske novine, Zagreb, 1990)

Jezična kultura u životu čovjekovu, kao i u životu naroda, veoma je važna. Stoga literaturu o jeziku valja proučavati jer se jezik neprestano mijenja, razvija i obogaćuje.

Profinjeno izražavanje misli, ljepota, čistoća i jasnoća izraza ne bi trebali odlikovati samo književne velikane i jezične stručnjake, nego svakoga obrazovana čovjeka i kulturnog djelatnika. »Da bi riječ bila pokretačka i stvaralačka (i jezik općenito, I. S.), čovjek je mora poznavati i umjeti njome virtuozno vitlati«, piše na početku knjige (str. 7) Stjepko Težak.

U Hrvata se jezičnosavjetnička literatura sustavno pojavljuje i razvija još u prošleme stoljeću, o čem svjedoči i popis rječnika, gramatika, pravopisnih priručnika i jezičnih savjetnika na kraju Težakove knjige.

Bez obzira na to što su jezični savjetnici u prošlosti u nas pisani prema strogo postavljenoj shemi *pravilno-nepravilno, bolje je, provincijalno je, nije književno, valja-ne valja*, a da se ne daju detaljnija objašnjenja za pojedine savjete, ipak su oni pridonijeli obogaćivanju i razvijanju jezične kulture. Može se samo

** Prema mišljenju članova Zavoda za jezik IFF-a koji rade na JUS-u taj udio nije tako malen. (Ur.)

požaliti što ih praksa – jezična zajednica – veoma često nije prihvaćala.

Tijekom 60–tih godina našeg stoljeća objelodanjeno je više jezičnih savjetnika s gramatikama: M. Cerovac, *Jezični savjetnik za uredske kadrove – Gramatika, pravopis i stilistika poslovnog jezika*, Zagreb, 1960; M. Cerovac, *Poslovni jezik*, Zagreb, 1964; R. Vidović, *Kako valja – kako ne valja pisati*, Matica hrvatska, Zagreb, 1969; *Jezični savjetnik s gramatikom*. (Uredio Slavko Pavčević), Matica hrvatska, Zagreb, 1971. Sve su te knjige pomak u metodologiji pisanja i objašnjavanja gramatičkih, pravopisnih problema i rečeničnih konstrukcija, osobito sa stilskog stajališta.

Pravu prekretnicu u toj vrsti literature učinio je dr. Lj. Jonke. Prvo je pisao članke iz jezične kulture u *Jeziku*, časopisu za kulturu hrvatskoga književnog jezika, zatim u jezičnoj rubrici u kulturnom tjedniku *Telegram*, a onda i u *Vjesniku*. Te članke, prerađene i prilagođene za knjigu, objavio je Lj. Jonke u knjigama *Književni jezik u teoriji i praksi* (1964, 1965) i *Hrvatski jezik danas* (1971) u kojima se jezična (gramatička, pravopisna i stilistička) pitanja objašnjavaju i oprimjeruju činjenicama iz teorije i prakse.

Zanimanje u javnosti pobuđuje i knjiga *Sto jezičnih savjeta* (1982) I. Brabeca, u kojoj se također jezične pojave opširnije objašnjavaju i pridonose obožavanju jezične kulture u nas.

Nedavno je veliku pozornost pobudila knjiga *Hrvatska jezikoslovna čitanka* (1990) Stjepana Babića. Ta se knjiga odlikuje modernim pristupom jezičnim problemima važnim za jezičnu kulturu u hrvatskom jeziku te uvelike nadilazi dosadašnje jezične savjetnike i djela te vrste u Hrvata.

Kolika je potražnja i potreba za jezičnosavjetničkim knjigama, potvrđuje drugo izdanje u nepunoj godini dana knjige *Hrvatski naš svagda(š)nji* Stjepka Težaka. I ta je knjiga jezični savjet-

nik, ali svojevrsan po pristupu i metodologiji rada u objašnjavanju jezičnih problema.

U tematskim poglavljima autor izlaže gramatičko–pravopisno gradivo, polazeći pritom, među inim, od sociolingvističkih i povijesnih datosti, uopće od suvremene jezikoslovne znanosti.

Težak razumljivo i argumentirano, biranim riječima, promišljeno i osmišljeno izlaže dokaze i potvrde o mnogim aktualnim problemima suvremenoga svagdašnjeg nam hrvatskoga književnog jezika, o jezičnim mijenama i zamjenama, o standardnom jeziku i njegovim pratiocima te o jeziku medija i umjetnosti. Rasvjetljuje pravopisna pitanja, probleme iz morfologije i tvorbe riječi, iz semantike, sintakse, leksikologije i stilistike.

U uvodnom dijelu pod naslovom *Jezik naš današnji* tumači fenomen *kulture riječi*, razgraničujući pojmove *jezična kultura*, *govorna kultura*, *kultura riječi*. Pritom osobito upozoruje na potrebu njegovanja *kulture slušanja*. Naime, jezičnoj kulturi, uz ostalo, uvelike pridonosi kultura slušanja, koja se, nažalost, u našim školama u jezičnoj nastavi, posebice u nastavi hrvatskoga jezika, prilično zanemaruje. A poznato je da se najbolje uči slušanjem i oponašanjem, pa zato svi koji govore, poglavito odgajatelji, učitelji i nastavnici, moraju besprijekorno govoriti. Da bi to mogli, moraju dobro poznavati standardni jezik, odnosno moraju biti za to osposobljeni tijekom svoga školovanja, od dječjeg vrtića, preko osnovne i srednje škole te fakulteta. Zato autor u knjizi piše: »Sve potrebnija nam je *kultura govorenja* i *škola ne smije zanemariti činjenicu da jezik ne pripada samo civilizaciji knjige, novina, pisane riječi nego i civilizaciji audiovizualnih općila: radija, filma, televizije. Da bi uspješno govorio na javnim nastupima, a sve češće i na radiju i televiziji, obični čovjek mora ovladati kulturom govorenja, a ona se stječe slušanjem*« (str. 11; istaknuo I. S.).

Zbog složenosti problema, a i trenutka u kojem živimo, upozorujem na članak *Jezična tolerancija* (str. 12–15), jer postoje još takvi koji su *alergični* na to kad se upotrijebe neke riječi iz leksičkog fonda hrvatskoga jezika, iako su se one rabile stoljećima u Hrvata, samo što su u poraću silom bile istisnute iz javne porabe. Štoviše, Hrvatima se zabranjivao jezik nazivati svojim imenom koji postoji već jedno tisućljeće.

U knjizi *Hrvatski naš svagda(š)nji* saznajemo da je svojedobno autor knjige (u doba jednoumlja i velikog progona svega što je bilo hrvatsko u jeziku, i hrvatsko uopće) dobio pismo, dakako anonimno, koje nije mogao citirati zbog psovki osobe (ili *osobâ*) koje su ga napisale i napale, i to zato što upotrebljava »nacionalističke«, »popovske« riječi u svojim radovima (udžbenicima i priručnicima i člancima), npr. *pročelnik*, *priložne* (oznake), *obvezatan*. (Ako se pogleda u bilo koji rječnik XIX. st. u Hrvatskoj, bilo dvojezični ili jednojezični, npr. B. Šulcka, D. Parčića, M. Divkovića, ili u još ranije rječnike I. Belostenca, F. Vrančića, B. Kašića, J. Mikalje, J. Habledića, A. Della Belle i dr., utvrdit će se da su sve navedene riječi u njima zapisane.)

Takvima smetaju riječi *tlakomjer*, *skladba*, *glazbenik*, *ravnatelj*, *ravnateljstvo*, *redarstvenik*, i mnoge druge, stoljećima upotrebljavane u hrvatskom jeziku.

Protiv navedenih riječi, i njima sličnih, mogu biti *samo oni* koji ili ne znaju što je jezik ili oni koji ne priznaju ni jezičnu ni bilo koju drugu toleranciju. Stoga S. Težak ispravno upozoruje i podsjeća: »Riječi su kao i ljudi: rađaju se, rastu, putuju, prolaze među općina, pokrajina i država, prilagođuju se, mijenjaju narodnost i državljanstvo, razmnažaju se, stare i umiru, a — za razliku od ljudi, slično bogovima — mogu i uskrsnuti. Mrtve, pokopane duboko u zaboravljenim rječnicima, knjigama i spisima, mo-

gu jednoga dana oživjeti i ponovno izvršavati svoju komunikacijsku, poetsku ili bilo koju drugu funkciju« (str. 7).

Stoga ne iznenaduje što mnoge navedene riječi, u poraću osporavane od *nekih »stručnjaka«*, susrećemo u djelima književnika koji su živjeli i djelovali stoljećima na cijelom hrvatsko-srpskom jezičnom području, za što nalazimo potvrde u rječnicima Maticâ, Srpske akademije nauka i Benešićevu *Rječniku hrvatskoga književnog jezika od preporoda do I. G. Kovačića*, objelodanjenih u naše doba, da ne nabrajam druge. Nema loših riječi, nego je bilo i imade zloporabe riječi. Sve su riječi u danim okolnostima, pod određenim uvjetima, dobre i pravilne. Takvo je polazište i promišljanje o jeziku i jezičnim problemima autora u knjizi o kojoj iznosim svoj sud.

Čitatelj će se u to uvjeriti već u prvim poglavljima u knjizi: *Jezične mijene i zamjene* (u kojem se raspravlja o jezičnoj normi, jezičnim mijenama, o mukama pisaca na jezičnoj prekretnici), *Književni jezik i njegovi pratioci* (u kojem se iznosi sud o dijalektu i književnom jeziku, o žargonu, vulgarizmima, o čem u nas imade različitih mišljenja, tj. o njihovoj ulozi i značenju u jeziku i jezičnoj kulturi) te *Jezik u medijima i umjetnosti* (u kojem se sažeto iznosi sud o riječi u stripu, na radiju, u kazalištu, na filmu i na televiziji, u tako važnim medijima u svagdašnjem životu našega doba).

Jezični savjetnici moraju biti *odlučni* i *zahtjevni* u otklonu svega onoga što je zastarjelo, nestandardno, žargonsko, nepotrebno ili nekritičan uvoz, samo što sve treba dokumentirati i uvjeriti čitatelja u ono što mu se savjetuje i preporuča. Pritom se naravno ne smije zanemariti niti vremenska niti prostorna dimenzija jezičnog razvoja u hrvatskom jeziku, (od Bašćanske ploče, preko Držića i Gundulića, zatim Mažuranića, Kranjčevića, Matoša, Ujevića, Krleže i Kolara do naših dana), jer u protivnom,

oslabljuje se i osiromašuje komunikacija ne samo vremenski nego i prostorno.

Zanimljivo je da gotovo svi jezični savjetnici u nas, u prošlosti, ali i danas, pretresaju pravopisna pitanja. To dovoljno pokazuje, među inim, kakva je (polu)pismenost naših ljudi. Zato i S. Težak unosi u knjigu poglavlje *Pravopisne nedoumice*.

U tom je dijelu podosta veoma zanimljivih pravopisnih pitanja, ali radi ograničenog prostora ne može se ulaziti u njihovu iscrpniju raščlambu, nego izdvajam samo ponešto. Primjerice članak *Glasovne inačice*. Tu se potanko razlaže problem izgovora i pisanja dvaju sličnih, ali različitih glasova *č* i *ć*, koji zadaje glavobolju učenicima, ali i nekim nastavnicima. Uvriježilo se mišljenje da se spomenute afrikate (a uz njih i foneme *đ*, *dž*) ne mogu naučiti, osobito njihov pravilan izgovor. To, dakako, nije točno. Spomenuti se glasovi mogu naučiti, samo treba uložiti napora i vježbati. Zato u razred ne bi smio ući nijedan učitelj/nastavnik koji te glasove ne izgovara pravilno i ne umije ih točno napisati. Tijekom školovanja učenici koji ne razlikuju navedene afrikate mogu ih naučiti i svladati elementarnu pismenost. Razumije se da za pismenost nije dovoljno samo poznavanje afrikata. »Mislim da je problem afrikata najmanji problem naše ne/pismenosti. Najgora je ne/pismenost polučučenih i nedoučenih koja se odlikuje praznoslovljem, nemuštošću, mucavošću, nepotrebnim narušavanjem i nefunkcionalnim miješanjem jezičnih sustava. Ako mogu Englezi, Francuzi, Poljaci i drugi svladati svoje zamršenije i 'nenaprednije' pravopise, možemo i mi svoj jednostavniji« (str. 52).

Detaljno je i zanimljivo protumačen stari glas *jat* i njegove alternacije tijekom povijesnog razvoja hrvatskoga jezika.

Poznato je da je standardni izgovor *jata* u hrvatskome književnom jeziku jekavsko/jekavski. Osnovno je pravilo

vrlo jednostavno, ali postoje mnoge iznimke, koje nisu baš jednostavne, te se moraju naučiti.

S. Težak postupno i strpljivo tumači različite alternacije glasa *jat* i mnogobrojnim primjerima pokazuje i ljepotu i vrijednost, tu posebnost hrvatskoga književnog jezika. Naime, ijekavica/jekavica ima svoju ljepotu, kako često ističu njezini zagovornici, jer je ijekavski »izgovor mekaniji, nježniji, ljepši« (str. 53).

Doduše, mora se priznati da je osjećaj ljepote relativan i uveliko ovisi o subjektivnim čimbenicima, pa se stoga kriterij ljepote ijekavice/jekavice može braniti samo uvjetno, i to najvećma u području umjetničkih izričaja, odnosno stilistike. U to se može svatko uvjeriti ako pročita bilo koju pjesmu P. Preradovića, A. G. Matoša, D. Tadijanovića i dr.

Budući da su česte nedoumice u uporabi prijedloga *s* i *sa*, Težak progovara i o tom problemu. Naime na radiju i televiziji slušamo izgovor *sa vama* (treba: *s vama*), *sa nama* (treba: *s nama*). Pravilo je vrlo jednostavno i jasno. Naime duži se lik (*sa*) piše ispred glasova *s*, *š*, *z*, *ž*, ispred *mnom* i pred jednosložnim nesklonjivim suglasničkim skupovima u imeničkoj funkciji. Autor za te navodi mnoge primjere, a pravilo se može pronaći u svakoj hrvatskoj gramatici, premda u ponekoj pojedinosti i nema potpunog suglasja.

Upozorujem u ovom poglavlju još na članak *Takozvani prijevoj*. U njemu se objašnjava poraba glagola *donašati* i *donositi*. Riječ je o tipu glagola izvedenih morfemima /naš/a/ti/, vađ/a/ti/, /važ/a/ti/ u usporedbi s glagolima izvedenih morfemima /nos/i/ti/, /vod/i/ti/, /voz/i/ti/. I jedni i drugi stoljećima se rabe u hrvatskom jeziku, ali potkraj XIX. i početka XX. stoljeća, pa sve do danas, jezični normirci, a pod njihovim utjecajem i lektori, osobito hrvatski vukovci, nemilosrdno progone i trijebe *donašati*, *dovađati*, *dovažati*..., a

preferiraju glagole *donositi, dovoditi, dovoziti...* Međutim, prvi glagoli usprkos svemu tomu do danas nisu istrijebljeni, nego, naprotiv, žive i obilato se rabe u standardnome hrvatskom književnom jeziku. Primjera za to nalazimo u Težakovoj knjizi, koji, nakon detaljnijeg objašnjenja, preporučuje da se zadrže likovi *donositi/donašati* kao *sličnoznačnice*, a ne kao *istoznačnice*, potkrepljujući svoj stav ovim primjerom: »Raznašam danima poštu, a sada raznosim novine. Svaki dan donša nove brige a danas mi dužnik donosi novac« (str. 67). Prvih je značenje učestalo, a u drugih označuje samo trajno (durativno).

Ostala poglavlja — *Dvojni oblici, Plodnost rječotvorja, Značenjske tančine, Riječ u rečenici te Presadenice i posuđenice iz tuđih vrtova* — zaslužuju bar da na njih upozorimo. Detaljnije raščlanjivanje ne provodi se zbog ograničenja prostora. Ali neke jezične pojave u njima ne možemo a da ne izdvojimo jer se u njihovoj porabi često griješi. Npr. komparativ *čistiji/čišći* (u poglavlju *Dvojni oblici*).

Oba se oblika rabe u hrvatskom jeziku i svagdašnjem komuniciranju. Književnici, primjerice A. G. Matoš, upotrebljavaju oba oblika, pa to može donekle zbunjivati čovjeka prosječne naobrazbe i one koji ne znaju dobro gramatička pravila.

Zašto književnici rabe oba oblika, iako je gramatički pravilan komparativ *čistiji*? Pozitiv *čist* zbog kratkog naglaska tvori komparativ pomoću sufixalnog morfema *-iji*: *čistiji*, a ne *čišći*. U knjizi se za to navodi više razloga. Npr. stilski razlog, tj. zbog ritma i zvučnosti spomenutih oblika, zbog ekspresivnosti glasova u njima i dr., zatim zbog jezične navike književnika pod utjecajem narodnoga govora. Nu, bez obzira na sve to, ne bi se smjeli rabiti nepravilni gramatički oblici (*čišći*) (osim zbog stilski valjanih razloga u književnomjetni-

čkim tekstovima), nego gramatički pravilan oblik *čistiji*.

Riječ-dvije o dvojnem pridjevu svagda(š)nji (koji se nalazi i u naslovu knjige).

Postavlja se pitanje koji je od dvaju oblika pravilniji, sa suglasnikom *š* ili bez njega? Potanko je protumačeno zašto se rabe oblici i svagdašnji i svagdanji u hrvatskom jeziku. Nije riječ samo o dvojnosti porabe tih dvaju oblika, nego imade i drugih takvih dvojnosti u hrvatskom jeziku, i to od davnine. Ncke od njih postupno su zastarijevale (npr. *jučerani, prvanji, skoranji*), ali se zato danas, upozoruje Težak, ne smiju svi oblici sa *-nji* proglašavati zastarjelima, npr. *dotadanji, sadanji te svagdanji*, nego i »ovdje treba ostaviti slobodu izbora, pa ako kome zvučni sastav rečenice (pa i navika) sugerira upotrebu pridjeva bez *š* (*svagdanji, tadanji*), ne bismo mu tu slobodu smjeli uskraćivati« (str. 110).

Takav stav pri izboru riječi, i jezičnih pojava općenito, autor zauzima u cijeloj knjizi. Ne nameće svoje mišljenje, nego jasno, stručno i znanstveno utemeljeno objašnjava probleme i navodi čitatelja da sam odlučuje. *Ne naređuje*, nego, kad je god moguće, nenametljivo sugerira i upućuje na ono što je gramatički i pravopisno pravilno. Često prepusta čitatelju da se odluči među alternativama za ono što mu u određenoj prilici najbolje odgovara. S. Težak je dosljedan, da ne reknem uporan, tada kad se svojim tumačenjem zauzima protiv onoga što bi opterećivalo jezičnu normu nepotrebnim iznimkama i protiv svega što narušava ljepotu izražavanja i nagrđuje jezičnu kulturu bez valjanih, npr. stilskih i drugih razloga.

Možemo požaliti što na kraju knjige nije tiskano kazalo važnijih pojmova i problema i, eventualno, kazalo riječi, jer bi to olakšalo služenje knjigom i komuniciranje između autora i čitatelja, osobito s ljudima manje naobrazbe, odnosno s ne-lingvistima.

Ponovljeno izdanje u nepunoj godini dana najbolja je potvrda o potrebi i vrijednosti knjige o kojoj je riječ. To je jamačno i autoru i izdavaču najveća zadovoljština.

Knjiga *Hrvatski naš svagda(š)nji* vrijedan je prinos razvoju i obogaćivanju jezične kulture u hrvatskom jeziku, popunjuje prazninu ove vrste literature u nas, kojom inače oskudijevamo, a po koncepciji i pristupu tumačenja jezičnoga gradiva i jezične kulture općenito označuje novinu.

Stil kojim je pisana, savjeti i primjereni tekstovi olakšavaju komunikaciju s prosječnim čitateljima, ne odbijajući stručnjake, privlačeći sve koji drže do jezične kulture. Zato bi se *Hrvatski naš svagda(š)nji* morao naći u kućnim i javnim knjižnicama, u rukama mnogih čitatelja.

Bude li se Težakova knjiga čitala, proučavala i u praksi primjenjivala, možemo se nadati da će jezična kultura u Hrvata stići na mnogo viši stupanj od onoga na kome je danas.

Ivan Sović

VIJESTI

KRATKE VIJESTI

PODZEMNA ŽELJEZNYICA – PÓDZEMNYICA

Početakom 1985. godine pitao me Marinko Petešić Frka iz Pariza kako se hrvatski kaže metro. Odgovorio sam mu da za taj pojam nema hrvatske riječi, ali kako je to zapravo podzemna željeznica, moglo bi se jednostavno reći *podzemnica*.

Kad smo se početkom 1990. opet sreli, upita me sjećam li se što sam predložio za metro. Rekoh mu da sam zaboravio, a on me podsjeti s mišlju da bi trebalo nešto učiniti da se podzemnica proširi jer mu se veoma svidjela.

Ne znam koliko će se drugima svidjeti i hoće li je tko početi upotrebljavati, ali odsad bar više nitko neće moći reći da za metro nemamo svoje riječi.

AKADEMKINJA I MISTIKINJA

Još *Jezik* br. 2 prošloga godišta s člankom o katolkinji nije bio ni izašao, a na sjednici Razreda za filološke znanosti JAZU 15. siječnja 1990. postavilo se pitanje kako se kaže ženski akademik: akademkinja, akademica ili akademikinja. Nakon rješenja katolkinje odgovor je

na to pitanje bio vrlo jednostavan: *akademkinja*.

Još ova vijest nije otišla u tiskaru, a S. Marija Petričević upotrijebila je riječ *mistikinja*. Tu nema druge mogućnosti jer se osnova ne može kratiti za *-ik* budući da je ispred njega suglasnički skup *-st-*.

BIOKOVA – BIOKOVO

U *Raspravama Zavoda za jezik*, br. 15, Zagreb, 1989, D. Alerić objavio je zanimljiv članak o podrijetlu imena planine Biokove (nom. Biokova, uz sr. r. Biokovo). Kaže da potječe od poosobljene opće imenice bilak »snijeg« i da znači Biokova planina, (Biokovo brdo), tj. Snjegova (snježna) planina. Od više tumačenja to je najuvjerljivije, ali se zbog toga ne bih osvrtao na taj članak da se autor ne zauzima da se ta planina zove Biokova, a ne Biokovo. Kako razlozi za Biokova imaju veliku težinu, to se ne može preko njih prijeći šutke, nego bi zemljopisci, a posebno kartografi morali svjesno, a to znači dogovorno, donijeti odluku kako da se ta planina ubuduće standardno zove.

(S. B.)